

Sygn. akt IV KK 152/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 sierpnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Puzkarski

SSN Andrzej Stępka

Protokolant Łukasz Biernacki

w sprawie W. H.

skazanego z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. w zw. z art. 197 § 3 pkt 2 k.k.

w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 25 sierpnia 2021 r., w trybie art. 439 § 3 k.p.k.,

w związku z kasacją, wniesioną przez obrońcę tego skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 17 września 2020 r., sygn. akt II AKa (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w T.

z dnia 14 lutego 2020 r., sygn. akt II K (...),

na podstawie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

**1/ uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania w
postępowaniu odwoławczym,**

2/ zarządza zwrot wniesionej przez W. H. opłaty od kasacji.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 lutego 2020r., sygn. akt II K (...), Sąd

Okręgowy w T. uznał W. H. za winnego tego, że w okresie od lipca 2014 r. do 26 października 2015 r. w J., w woj. (...), kładąc się w łóżku obok A. W., małoletniej poniżej 15-tu lat i stosując przemoc w postaci przytrzymywania jej, dotykał jej piersi oraz przez spodnie okolice intymnej, tj. pochwy, czym doprowadził ją do poddania się innej czynności seksualnej, tj. przestępstwa z art. 197 § 2 k.k. w zw. z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. i za to, na podstawie art. 197 § 3 pkt 2 k.k., wymierzył mu karę trzech lat pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł o zadośćuczynieniu oraz, na podstawie art. 41 a § 2 i 4 k.k. i 43 § 1 k.k., o środku karnym w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej.

Wyrok ten został zaskarżony apelacją obrońcy, który zarzucił w niej Sądowi I instancji obrazę przepisów prawa procesowego odnoszących się do reguł oceny dowodów oraz błąd w ustaleniach faktycznych.

Po rozpoznaniu tej apelacji Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 17 września 2020r., sygn.akt II AKa (...), utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od tego wyroku wywiódł obrońca W. H. zaskarżając wyrok w całości, na jego korzyść, zarzucając ponownie obrazę przepisów prawa procesowego odnoszących się do reguł oceny dowodów i wnosząc o uniewinnienie skazanego lub uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w instancji odwoławczej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Niezależnie od postawionych w kasacji zarzutów, jej wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym Sądowi Apelacyjnemu w (...) zasługiwał na uwzględnienie, a to z powodu zaistnienia, dostrzeżonego z urzędu, uchybienia o charakterze bezwzględnej przyczyny odwoławczej, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Sąd Najwyższy orzekający w tym składzie w pełni podziela bowiem stanowisko wyrażone tak w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2021 r.,

sygn. akt IV KK 70/21, jak i w późniejszym wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 2021 r., sygn. akt II KK 208/20, w myśl których nie spełnia wymogów ustawowych akt delegowania sędziego do pełnienia służby sędziowskiej „na czas pełnienia funkcji prezesa”. Jak zaś wynika z akt sprawy, w składzie Sądu Apelacyjnego w (...), orzekającym w postępowaniu odwoławczym, zasiadał R. P., sędzia Sądu Rejonowego delegowany do Sądu Apelacyjnego od dnia 1 lutego 2018r. „na czas pełnienia funkcji prezesa Sądu Okręgowego w R.” (k. 21 akt SN). Taki akt delegowania nie spełnia więc wymogów ustawowych opisanych w art. 77 § 1 u.s.p., a to z przyczyn wskazanych w uzasadnieniach obu wyżej wymienionych wyroków, odwołujących się trafnie tak do standardów konstytucyjnych, jak i do wyrażonych w art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (Dz. U. z 1993r., Nr 61, poz. 284, ze zm.). Podkreślić jedynie wypada, że fundamentalnym wręcz warunkiem rzetelnego procesu jest zapewnienie oskarżonemu „prawa do sądu właściwego” w rozumieniu wspomnianego art. 6 Konwencji, a „sądem właściwym” będzie tylko taki sąd, w składzie którego zasiądzie sędzia delegowany do orzekania w sposób zgodny z warunkami ustawowymi. W tej sprawie tak się nie stało.

Mając więc na uwadze, że wskazane uchybienie należy do kategorii bezwzględnych przyczyn odwoławczych, to jest uchybień skutkujących uchyleniem zaskarżonego orzeczenia niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu na jego treść a nadto, że podlega ono uwzględnieniu z urzędu - Sąd Najwyższy, na posiedzeniu niejawnym zewnętrźnie orzekł o uchyleniu zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi w składzie właściwym.